

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. V. Š.**, zastoupený Mgr. Rebekou Moťovskou Žiďuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 6. 2025, č. j. 72 A 43/2023-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 30. 5. 2023 vydal magistrát města Přerova (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutí pod č. j. MMPr/103540/2023. Tím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu; dále jen „ZPPK“), neboť jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 ZPPK nezajistil, aby při jeho užití byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K uvedenému porušení došlo dne 3. 12. 2022 v 10:32 hod. v Přerově, v ulici U Silnice poblíž domu č. p. X, ve směru k centru Přerova tím, že blíže nezjištěný řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost

v obci stanovenou na 50 km/h. Městská policie Přerov (dále jen „městská policie“) naměřila řidiči rychlost 88 km/h po zvážení odchylky ± 3 km/h, a to automatickým technickým prostředkem používaným bez obsluhy – silničním rychloměrem RAMER 10 T/18/0706. Tímto jednáním porušil řidič ustanovení § 18 odst. 4 ZPPK. Totožnost řidiče se následně nepodařilo zjistit. Prvostupňový orgán proto žalobci svým rozhodnutím uložil pokutu ve výši 4 200 Kč.

[2] O odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu rozhodl žalovaný dne 29. 9. 2023 pod č. j. KUOK 109374/2023 tak, že se podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí prvostupňového orgánu se potvrzuje.

[3] Žalobce podal proti danému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“). Správní orgány podle žalobce neprokázaly, že městská policie splnila povinnost stanovenou v § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „ZOP“). Podle odst. 1 tohoto ustanovení *je obecní policie kromě jiného oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných*. Podle odst. 2 daného ustanovení, *„[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“* Správní orgány podle žalobce neprokázaly, že městská policie zveřejnila informaci o zřízení předmětného *stálého automatického technického systému* (radaru) nacházejícího se na místě, kde došlo v projednávané věci k naměření rychlosti.

[4] Žalobce upozornil, že žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na webové stránky městské policie a Přerovského deníku – z nich žalovaný ověřil, že veřejnost byla jejich prostřednictvím o zřízení předmětného radaru informována, a proto městská policie danou povinnost splnila. Tyto závěry však podle žalobce nemají oporu ve správním spisu, neboť žalovaný do něj otisky těchto stránek nevložil. Ve správním spisu se nachází pouze dokument nazvaný *„určení míst k měření rychlosti vozidel Městskou policií Přerov“* vydaný Krajským ředitelstvím policie Olomouckého kraje dne 20. 12. 2019 (dále jen „seznam míst“). Ten však informuje pouze o místech, kde mohou strážníci provádět měření např. ručním radarem, nikoli o zřízení *stálých automatických technických systémů* (radarů), které pořizují záznam. Seznam míst je zveřejněn ve smyslu § 79a ZPPK a jeho obsah neprokazuje splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP.

[5] Žalobce dále rozporoval průkaznost výstupu z předmětného radaru. Tím je hlavní snímek, na kterém se nachází vozidlo značky P. jedoucí ve směru k centru Přerova, a dále vozidlo značky Š. jedoucí ve směru od centra Přerova. Ani na jednom z vozidel není na hlavním snímku čitelná registrační značka. Výstup z předmětného radaru obsahuje dále výřez registrační značky, který je již čitelný. Žalobce namítal, že nebylo prokázáno, jestli je vozidlo zachycené na snímku skutečně jeho vozidlem. Registrační značka je čitelná pouze ve výřezu a na snímku je další vozidlo s nečitelnou značkou. Podle žalobce nelze bez dalšího určit, zda registrační značka ve výřezu patří některému z vozidel na snímku, tím méně kterému z nich.

[6] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění přisvědčil první žalobní námitce – žalovaný pochybil, pokud na webové stránky pouze odkázal. Soud však dospěl k závěru, že tento dílčí nedostatek lze zhojit doplněním dokazování přímo

pokračování

v řízení o žalobě (srov. odst. 49 napadeného rozsudku). Soud pro úplnost uvedl, že byl oprávněn dokazování doplnit, jelikož mělo dané doplnění natolik malý rozsah, že jím nenahrazoval činnost správních orgánů. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38, a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS. S ohledem na to soud doplnil dokazování při jednání a provedl důkaz otiskem webových stránek městské policie. Z něj vyplynulo, že seznam míst se na daných stránkách nachází a jejich poslední editace proběhla dne 6. 1. 2020, tedy před spácháním předmětného přestupku. Rovněž soud provedl důkaz sdělením městské policie ze dne 19. 2. 2024. Z něho vyplynulo, že městská policie informovala veřejnost o měření rychlosti „*stacionárním radarem s automatizovaným měřením rychlosti*“ na svých webových stránkách dne 6. 1. 2020 v 11:32:13 hod., a to zveřejněním seznamu míst. K uvedenému sdělení byly doloženy „*snímky z administrativního rozhraní s uvedením osoby a času poslední editace stránky; tato časová pečť se tvoří automaticky a nelze ji změnit,*“ (srov. odst. 51 napadeného rozsudku). Provedené důkazy podle krajského soudu prokázaly zveřejnění informace o zřízení předmětného radaru, a tedy splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP.

[7] Druhou námitku posoudil krajský soud jako nedůvodnou. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019-22, a uvedl, že registrační značka ve výřezu musí patřit vozidlu žalobce, neboť jde o výstup *softwaru, který vylučuje zásah člověkem*. Výřez není falšováním originálu, ale pouze převedením do čitelnější podoby. Krajský soud dodal, že záměna registračních značek vozidel na snímku je vyloučena. Registrační značka z výřezu podle evidence vozidel patří vozidlu značky Peugeot typu SUV. Vozidlo žalobce (a měřené vozidlo na snímku) je vozidlem značky Peugeot typu SUV. Naopak druhé vozidlo na snímku je značky Škoda typu hatchback. Je proto zjevné, že k záměně registračních značek vozidel na snímku nemohlo dojít.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel má v první řadě za to, že soudem provedené důkazy neprokazují splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP. Vyplývá z nich pouze to, že došlo ke zveřejnění seznamu míst, kde je povoleno provádět měření rychlosti (a to jakýmkoli způsobem), nikoli ke zveřejnění informací o místech, kde jsou zřízeny *stále automatické technické systémy* (radary). Seznam míst je dokumentem, který slouží k určení míst k měření podle § 79a věty druhé ZPPK, nikoli ke splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP. Soud podle stěžovatele chybně vyhodnotil, že z provedených důkazů vyplývá splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP. Stěžovatel doplňuje, že krajský soud svým postupem založil také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel ve své duplice a v omluvě z jednání před soudem uvedl, že obsah webových stránek městské policie splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP neprokazuje. Krajský soud se ale s touto námitkou nijak nevypořádal. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je podle stěžovatele dána také tím, že krajský soud „potvrdil“ nepřezkoumatelné rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

[10] Dále má stěžovatel za to, že krajský soud neměl pravomoc dokazování doplnit, neboť tím nahrazoval činnost správních orgánů. K soudem uvedené judikatuře stěžovatel namítá, že na projednávanou věc nedopadá. Doplnění dokazování před správním soudem se totiž buďto netýká (srov. rozsudek pod č. j. 2 As 74/2018-38), anebo dopadá na situace, kdy byl stěžovatel ve správním řízení pasivní a požadavek na provedení důkazu přednesl až v žalobě (srov. usnesení pod č. j. 10 As 24/2015-71). Stěžovatel však namítal nesplnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP již ve správním řízení. Jelikož správní orgány měly příležitost se danou námitkou zabývat, krajský soud jejich činnost nahradil, čímž se obsah správního řízení zčásti vyprázdnil.

[11] Stěžovatel dále rozporuje názor krajského soudu, že lze výřez registrační značky jeho vozidla jednoznačně přiřadit k vozidlu na hlavním snímku z předmětného radaru. Závěr soudu nemá oporu v provedeném dokazování, neboť souvislost mezi registrační značkou ve výřezu a vozidlem na hlavním snímku z provedených důkazů jednoznačně nevyplývá. Nejde totiž o stejnou situaci jako v rozsudku pod č. j. 5 As 43/2019-22 citovaném krajským soudem. V něm kasační soud dospěl k závěru, že v případě výstupu ze *softwaru měřícího zařízení* spolu hlavní snímek a výřez registrační značky na takovém výstupu bezpochyby souvisí, neboť program neumožňuje strážníkovi jiné úpravy než provedení výřezů. Stěžovatel považuje tento rozsudek za irelevantní, protože v nyní projednávané věci nebyl důkazem výstup ze *softwaru měřícího zařízení*, který by zajišťoval souvislost mezi hlavním snímkem a výřezem registrační značky. Dokument použitý v tomto případě působí spíše jako vytvořený strážníkem v textovém editoru a neobsahuje znaky, které by svědčily o tom, že jde o přímý výstup ze *stálého automatického technického systému* (radaru). Na základě uvedeného se nelze podle stěžovatele spolehnout na to, že se úpravy výstupu omezily na provedení výřezu tak, jako v uvedeném rozsudku. Naopak nelze vyloučit, že strážníci do editoru vložili chybný výřez nebo zapomněli nahradit výřez z minulého měření. Odlišnost dokumentu od výstupu ze *softwaru měřícího zařízení* dovozuje stěžovatel také z toho, že v citované judikatuře je výstup ze *stálého automatického technického systému* (radaru) nazván *Záznam o přestupku*, kdežto v jeho případě jde o *Obrazovou dokumentaci*.

[12] Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, jehož obsah ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval. K námitkám stěžovatele uvádí, že výstup z předmětného radaru obsahuje snímek a údaje k provedenému měření, které odpovídají údajům v oznámení přestupku. Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[14] Úvodem je třeba posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti, protože před krajským soudem rozhodoval samosoudce. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší

pokračování

správní soud pro nepřijatelnost.“ Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti pro *přesah vlastních zájmů stěžovatele* Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je mimo jiné přijatelná v případech, kdy obsahuje otázky, k nimž se judikatura kasačního soudu doposud nevyjádřila. O takový případ jde i v projednávané věci. V dosavadní judikatuře týkající se ustanovení § 24b odst. 2 ZOP se Nejvyšší správní soud vyjadřoval výhradně k formě zveřejnění informace, nikoli k otázce obsahu informace, která musí být zveřejněna, aby byl požadavek daného ustanovení naplněn. Kasační stížnost je proto přijatelná.

[15] Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[18] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou, podle níž obsah webových stránek městské policie neprokazuje splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí,“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 9 As 10/2022-37, odst. [11]). Je třeba upozornit, že krajský soud na danou námitku výslovně reagoval v odst. 51 až 53 napadeného rozsudku, přičemž dospěl s poukazem na provedené důkazy k závěru, že splnění povinnosti podle uvedeného ustanovení prokázáno bylo. Tento názor lze v řízení o kasační stížnosti přezkoumat; uvedená námitka proto není důvodná.

[19] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud „potvrdil“ nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje stěžovatel v tom, že žalovaný vycházel z podkladů nacházejících se mimo správní spis. Nejvyšší správní soud však podotýká, že krajský soud uvedenou vadu správního řízení zhojil doplněním dokazování, což je judikaturou aprobovaný postup, jak vyplývá z odst. [34] tohoto rozsudku. Ani z tohoto důvodu tak není napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud doplňuje, že ani on sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli dalším ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není dán.

[20] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval námitkami podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud chybně posoudil důkaz otiskem webových stránek městské policie, neboť z něj neplyne informace o zřízení předmětného radaru ve smyslu

§ 24b odst. 2 ZOP, nýbrž pouze o určení míst k měření rychlosti podle § 79a věty druhé ZPPK. Povinnost podle § 24b odst. 2 ZOP tak podle jeho názoru nebyla splněna.

[21] Kasační soud se tedy zabýval otázkou, zda lze zveřejněním dokumentu, který výslovně směřuje k určení míst k měření rychlosti vozidel podle § 79a věty druhé ZPPK, splnit také povinnost podle § 24b odst. 2 ZOP. K zodpovězení této otázky bylo nutné provést výklad § 24b odst. 2 ZOP.

[22] Podle § 79a ZPPK „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“

[23] Prizmatem čistě jazykového výkladu je § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (srov. cit. v odst. [3] výše) poměrně jednoznačný – stanovuje povinnost uveřejnit informaci o zřízení stálých automatických technických systémů (radarů), srov. Šebesta, P., *Zákon o obecní policii. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, právní stav k 1. 1. 2025, dostupné v systému ASPI, k § 24b odst. 2). Zveřejněná informace by tedy měla obsahovat sdělení, že na určitém místě je zřízen stálý automatický technický systém (radar). Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že „text právního předpisu nelze ztotožňovat s právní normou, která je významem tohoto textu; zjištění obsahu normy předchází proces interpretace, při němž interpret přiblíží i k účelu normy, historii jejího vzniku či systematickým souvislostem právního řádu,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2025, č. j. 3 As 27/2025-37, odst. [31]). Stejného názoru je i Ústavní soud: „[N]aprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu [k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.]. Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity,“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Princip zapojení více výkladových metod platí obecně. „Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, je namístě ji korigovat použitím dalších výkladových metod, jako jsou metody výkladu systematického, logického, teleologického či historického,“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. II. ÚS 3040/16, odst. 21).

[24] Ke zjištění skutečného obsahu povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP je tedy nezbytné zkoumat smysl a účel v něm obsažené právní normy. Ústavní soud judikoval, že v případě rozporu doslovného znění se smyslem a účelem lze upřednostnit teleologický výklad (výklad *e ratione legis*), je však potřeba takové rozhodnutí důkladně a rozumně odůvodnit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 21/19, odst. 57).

[25] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře vztahující se k formě zveřejnění informace o zřízení stálých automatických technických systémů (radarů) uvedl, že „[ú]čelem informační povinnosti [...] je především zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na místě přístupném veřejnosti, které je monitorováno,“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 11. 2022, č. j. 2 As 342/2021-46, odst. [22]). Ke shodnému závěru dospěla i odborná literatura (srov.

pokračování

Vetešík, P., Jemelka, L., *Zákon o obecní policii. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2019, dostupné v systému *Beck-online*, k § 24b, odst. 360).

[26] Uvedený závěr je relevantním východiskem pro posouzení, co má být obsahem zveřejněné informace o zřízení *stálého automatického technického systému* (radaru); Nejvyšší správní soud má však za to, že je daný závěr třeba doplnit. Vědomost osoby o tom, „že se nachází na místě přístupném veřejnosti, které je monitorováno,“ totiž bez dalšího žádný konkrétní účel nepředstavuje a je pouze praktickým důsledkem odpovídající informační povinnosti ve smyslu § 24b odst. 2 ZOP.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu je povědomí osoby o tom, že je monitorována *stálým automatickým technickým systémem* (radarem), z hlediska zkoumání účelu předmětné právní normy relevantní ve dvou rovinách. Prvním cílem dané normy je **ochrana soukromí dané osoby** – ta je tímto postupem informována o tom, že potenciálně dochází ke sběru jejích osobních údajů a k zásahu do jejího soukromí, čemuž může uzpůsobit své jednání s ohledem na právo na informační sebeurčení ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (v podrobnostech srov. např. Kokeš, M. Čl. 10. In: Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol. *Listina základních práv a svobod*. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 49 a násl.).

[28] Druhým cílem normy je **zájem na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích**. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře uvedl, že „kontrola dodržování předepsané rychlosti na pozemních komunikacích má též preventivní aspekt, který spočívá v odrazování řidičů od překračování povolené rychlosti, což dozajista napomáhá zvyšování bezpečnosti provozu na podzemních komunikacích,“ (srov. rozsudek ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, odst. [14]). „Samotná možnost kontroly ze strany policie na řidiče může pozitivně působit v tom smyslu, že je nutí upravit aktuální rychlost tak, aby vyhovovala předpisům,“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2024, č. j. 33 A 15/2023-37, odst. 35). Uvedené závěry se dle své dikce vztahují zejména k viditelné kontrole dodržování předepsané rychlosti na pozemních komunikacích a lze je beze zbytku aplikovat i na zveřejnění informace o daném měření, které sleduje a je způsobilé dosáhnout téhož obecně preventivního účinku. K témuž názoru ostatně dospívá i komentářová literatura (srov. Vetešík, P., Jemelka, L., *Zákon o obecní policii. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2019, dostupné v systému *Beck-online*, k § 24b, odst. 362).

[29] S ohledem na výše uvedené je třeba vyhodnotit, zda dojde k naplnění účelu předmětné normy i tehdy, pokud obecní (městská) policie neinformuje o zřízení *stálého automatického technického systému* (radaru), nýbrž pokud zveřejní dokument, podle něhož je na určitých místech oprávněna měřit rychlost vozidel. Jinými slovy, zda aspekt spočívající **v absenci výslovné informace o zřízení stálého automatického technického systému (radaru)** znemožňuje naplnění účelu daného ustanovení. Danou skutečnost je třeba zkoumat v obou výše uvedených rovinách.

[30] V první z nich kasační soud nespatřuje z hlediska druhu a intenzity zásahu do soukromí osoby rozdíl mezi situací, kdy za shodných podmínek změří rychlost vozidla *stálý automatický technický systém* (radar) a kdy ji změří strážník ručním radarem. V obou případech bude v daném okamžiku o osobě zjištěna totožná informace, a sice jakou rychlostí

řidič projel měřeným úsekem a v jakém vozidle. V obou případech může být rovněž pořízen snímek daného jednání. S ohledem na totožnost zásahu není pro osobu rozhodné, jakým z uvedených způsobů k měření rychlosti dojde. Stejně tak není relevantní vědomost osoby o tom, jakým z uvedených způsobů bude změřena. K ochraně jejího soukromí by nijak relevantně nepřispěla vědomost, že bude měřena právě *stálým automatickým technickým systémem* (radarem) či právě ručním radarem, a to právě pro absenci relevantních rozdílů v důsledcích obou měření. Účel předmětné normy je tímto prizmatem dostatečně naplněn již samotným poskytnutím informace o měření rychlosti v daném místě.

[31] Ani v rovině zájmu na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích nenachází Nejvyšší správní soud relevantní rozdíly mezi měřením rychlosti *stálým automatickým technickým systémem* (radarem) a ručním radarem. S ohledem na výše uvedené závěry judikatury vztahující se k preventivní funkci viditelného měření rychlosti a poskytování informací o tomto měření je podle kasačního soudu rozhodná právě způsobilost osoby zjistit, že bude monitorována, a možnost v důsledku toho adekvátně upravit rychlost jízdy. Není rozumně představitelné, že by osoba činila rozdíl mezi situacemi, kdy je rychlost jízdy vozidla měřena *stálým automatickým technickým systémem* (radarem) a kdy ručním radarem. Důsledek spočívající v případném zjištění překročení nejvyšší povolené rychlosti a v následném uložení sankce je totiž v obou situacích stejný. I prizmatem tohoto cíle tak je pro osobu rozhodná informace o tom, že na daném úseku dochází k měření rychlosti, nikoli jakým způsobem se tak děje.

[32] S ohledem na předchozí úvahy Nejvyšší správní soud uzavírá, že **pro naplnění účelu § 24b odst. 2 ZOP v případech týkajících se měření rychlosti vozidla není nutné, aby informace uveřejněná podle daného ustanovení výslovně uváděla, že jsou k měření zřízeny stálé automatické technické systémy (radary)**. Pro splnění účelu dané normy postačí, že z uveřejněné informace bude patrné, že v daném místě může dojít k měření rychlosti projíždějících vozidel. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že subjektivně historický výklad není v tomto případě přínosný. Zákodárce vložil ustanovení § 24b ZOP do právního řádu zákonem č. 311/2002 Sb. V důvodové zprávě k tomuto předpisu se však předmětnému ustanovení nevěnoval. Konečně je třeba uvést, že ani systematický výklad žádné relevantní konkurující interpretační závěry nepřináší.

[33] Na tomto místě lze vzhledem k výše uvedenému v nyní projednávané věci shrnout, že přes absenci výslovné informace o zřízení předmětného radaru byla splněna informační povinnost podle § 24b odst. 2 ZOP, neboť ze zveřejněného seznamu míst jednoznačně vyplývá, že v ulici U Silnice v Přerově je městská policie oprávněna měřit rychlost. Předmětná kasační námitka proto není důvodná.

[34] Námitka, že soud neměl pravomoc dokazování doplnit, je také nedůvodná. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom směru, že judikatura citovaná krajským soudem nebyla zcela přílehlavá – rozsudek pod č. j. 2 As 74/2018-38 se doplňování dokazování netýká. Obsah usnesení pod č. j. 10 As 24/2015-71 však stěžovatel vykládá chybně. Nejvyšší správní soud podotýká, že podle daného usnesení je krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí „*povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti [...]. Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na*

pokračování

základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil [...]. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“ Z uvedeného usnesení tak nijak nevyplývá, že by jeho závěry byly aplikovatelné pouze v situacích, kdy byl účastník řízení před správními orgány pasivní – naopak, jeho závěr se vztahuje na přezkum napadených rozhodnutí „bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku.“ Rozhodujícím faktorem pro postup krajského soudu proto není aktivita stěžovatele v řízení před správními orgány, nýbrž rozsah doplňovaného dokazování.

[35] V nyní projednávané věci prováděl krajský soud dokazování jen k dílčí otázce splnění informační povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP. Vzhledem k tomu kasační soud souhlasí s jeho závěrem, podle něhož „provedené dokazování mělo natolik malý rozsah, že nenahrazovalo činnost správních orgánů,“ (srov. odst. 53 napadeného rozsudku). Postup krajského soudu byl „zcela v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, neboť krajský soud neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, nýbrž doplnil dokazování toliko ve vztahu k dílčím námitkám, které spáchání správního deliktu nijak nezpochybňovaly“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019-42, odst. [24], nebo ze dne 29. 7. 2025, č. j. 9 As 16/2025-79, odst. [72]).

[36] Pro úplnost lze doplnit, že Nejvyšší správní soud se již ve své praxi zabýval skutkově podobnou situací, kdy správní orgány prokazovaly splnění povinnosti podle § 24b odst. 2 ZOP pouze odkazem na webové stránky. V uvedeném případě však Městský soud v Praze dokazování nedoplnil a kasační soud mu tento přístup vytknul: „Městský soud tedy pochybil, pokud neprovedl k této sporné skutečnosti dokazování a spokojil se se závěrem žalovaného, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021-36, odst. [25]). V nyní projednávané věci krajský soud daný judikaturní pokyn respektoval a podle Nejvyššího správního soudu nepochybil, jestliže dokazování v daném rozsahu doplnil.

[37] Pokud jde o poslední námitku vztahující se k průkaznosti výstupu z předmětného radaru, Nejvyšší správní soud připomíná, že „záznam o přestupku je kompaktním dokumentem, jenž je zpracováván přímo v softwaru měřicího zařízení. [...] pod záznamem je přímo uvedeno, v jakém softwaru [program Archiv] byl [...] vytvořen a zpracován, a v úvodu je zaznamenáno datum vytištění dokumentu. Fotografie zachycená při měření rychlosti se ukládá do měřicího zařízení v nezměnitelné podobě a záznam o přestupku lze následně vygenerovat a vytisknout pouze přímo z radarového softwaru. Policista záznam může ovlivnit pouze tím, že přímo v tomto programu zhotoví 1-2 výřezy [zvětšeniny] původní fotografie, které se následně stanou součástí zánamu o přestupku. Lze považovat obecně za nespornou skutečnost, že všechny fotografie na zánamu o přestupku jsou jednou a toutéž fotografií. Pokud je na výřezu registrační značka na rozdíl od hlavní fotografie čitelná, lze to vysvětlit tím, že radar je nastaven na rozeznávání poznávacích značek, a ačkoliv na fotce hlavní zachycující pohled z dálky není poznávací značka viditelná, v přiblížení se již obraz registrační značky ze zánamu v radaru poskládá,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020,

č. j. 5 As 43/2019-22). Jinými slovy, zdejší soud ve své rozhodovací praxi dovodil, že splňuje-li výstup ze *softwaru měřicího zařízení* konkrétní podmínky (zejm. z něj je zřejmé, že by zpracováván v daném typu softwaru a vyplývají z něj konkrétní data vztahující se k provedenému měření), pak se jedná o *software, který vylučuje zásah člověkem*.

[38] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu upozorňuje, že správní spis obsahuje více listů, které jsou označeny jako *Obrazová dokumentace* a které zobrazují výstup z předmětného radaru. V dokumentu na č. l. 1 správního spisu se nachází otisk hlavního snímku z předmětného radaru a výřezu registrační značky – stěžovateli je třeba ve vztahu k tomuto dokumentu přisvědčit, že z něj jasná a jednoznačná vazba výřezu registrační značky na konkrétní vozidlo nevyplývá, stejně jako není zcela zřejmé, že jde o výstup ze *softwaru měřicího zařízení*. Lze nicméně poukázat na dokument na č. l. 32 správního spisu. Ten obsahuje totožný otisk hlavního snímku z předmětného radaru a výřezu registrační značky jako dokument na č. l. 1. Daný dokument je zjevně výstřižkem výstupu ze *softwaru měřicího zařízení* – je z něj zřetelné grafické rozhraní softwaru, v němž byl zpracován, a je k němu doplněna tabulka se souvisejícími daty (dodatečné údaje o měření jako datum a místo měření, výrobní číslo a typ radaru, číslo pořízeného snímku nebo označení osoby, která předmětný radar nastavila). Stejně tak z hlavního snímku jednoznačně graficky vyplývá, které vozidlo bylo měřeno (modré a žluté vyznačení) a že právě jeho registrační značka se nachází ve výřezu (červené vyznačení).

[39] Podle Nejvyššího správního soudu nelze na základě uvedeného rozumně tvrdit, že výstup z předmětného radaru působí jako vytvořený strážníkem v textovém editoru a že výstup neobsahuje znaky, které by svědčily o tom, že s výstupem nebylo manipulováno. Kasační soud rovněž nesdílí názor stěžovatele, že by relevantní rozdíl mezi judikaturou vymezeným výstupem ze *softwaru měřicího zařízení* a *Obrazovou dokumentací* na č. l. 32 správního spisu mohl spočívat v odlišném označení dokumentu. Zásadní je, že *Obrazová dokumentace* splňuje judikaturou vymezené podmínky (srov. odst. [37] výše). Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[41] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2026

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu